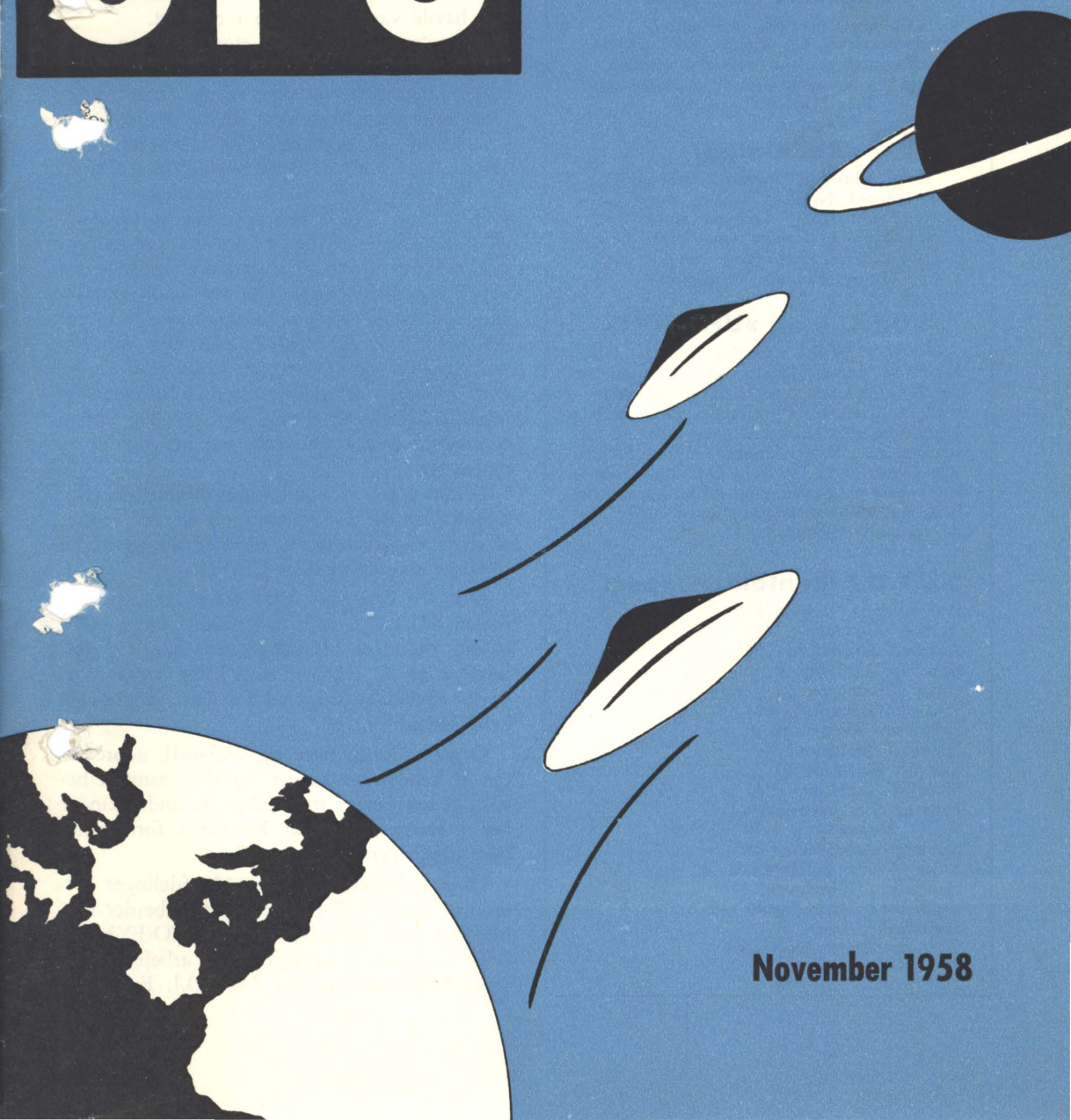
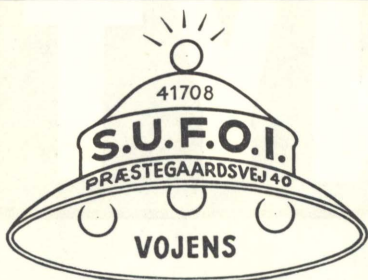

UFO NYT

November 1958

Udgiver: S.U.F.O.I.

Ekspedition og abonnement:
Præstegaardsvej 40, Vojens, telf. 4 17 08
Abonnement kan endvidere tegnes
gennem en af nedennævnte kontaktgrupper.
Pris 1 kr. pr. nummer

Redaktion:

Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Roald Nørskov (dansk stof)
Poul Krogh (engelsk stof)
Thorkild Hansen (translator)
Ensio Slei (tysk stof)
Børge Panduro (billedstof)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.'s mening gennem »UFO-NYT« at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

S.U.F.O.I.-kontaktgrupper:

Frederikshavn: Asylgade 5
Aarhus: Riisvangallé 48
Aabyhøj: Silkeborgvej 255
Gandrup: Gandrup
Skive: Nørregade 21
Thisted: Gasværksvej 14
Holstebro: Ringparken 1
Herning: Skolegade 6
Esbjerg: Rolfsgade 91
Stubbjær: Stubbjær Skole
Horsens: Fr. Bagersgade 3
Vejle: Aagade 35
Kolding: Aabenraavej 43
Vejen: Vejen - Bolignyt
Haderslev: Hjortebrovej 37
Sønderborg: Ørstedsgade 96
Sæd: Sæd, Tønder
Gentofte: Ermelundsvej 109

Hvad er S.U.F.O.I.?

Igennem mange år er der sket mærkelige ting over vore hoveder, ting, som for menig mand var ganske ufattelige.

For en halv snes år siden fremsattes i udlandet den teori, at det, der blev set, skyldtes tilstedeværelsen af rumskibe i jordens atmosfære. Snart kom da også meddelelsen om, at de første mennesker fra en anden klode var landet her på jorden, og at mennesker fra jorden havde været med ude i rummet.

Disse meddelelser gik stort set hen over hovederne på den danske befolkning, enten fordi »meddelelserne ikke nåede frem«, eller fordi man simpelthen ikke kunne tro på noget sådant. Det var imidlertid ikke alle herhjemme, der tog lige »let« på disse meddelelser. Een af de, der ikke gjorde, var kaptajn-løjtnant H. C. PETERSEN. I 1947 begyndte han at følge sagens udvikling, så meget som det var muligt, dels gennem pressens sparsomme meddelelser og dels gennem bøger. Det var imidlertid sådan, at begyndte man at tale om disse ting, var det umuligt at få ørenlyd, man blev simpelthen til grin, og de, der arbejdede med sagen, stod i mange år alene. Efterhånden som de mystiske hændelser tiltog, blev det dog lettere at arbejde med sagen, folk var begyndt at få øjnene op.

Foranlediget af udviklingen besluttede kaptajn-løjtnant H. C. Petersen og en del venner at stifte en organisation til udforskning af de mystiske ting som kaldes UFO'er.

Den 15. december 1957 trådte så organisationen S.U.F.O.I. eller Syd-Jydsk UFO investigation frem for offentligheden med kaptajn-løjtnant H. C. Petersen som leder. Organisationens navn blev valgt ud fra dens geografiske beliggenhed.

Organisationen satte sig som mål, udbredeisen af kendskabet til det der sker, samt at bevise, at der lander mennesker fra andre kloder her i Danmark, og at komme i forbindelse med disse mennesker.

Organisationen har i dag 19 afdelinger forskellige steder i Danmark og samarbejder herhjemme med organisationerne UFO-FYN og D.I.S.C. Disse to organisationer arbejder efter samme retningslinier som S.U.F.O.I. Endvidere

samarbejdes med organisationen Nordisk UFO, i København, hvis formål det er at hjælpe med til udbredelsen af kendskabet til UFO-forskningen gennem oprettelsen af studiekredse og udgivelsen af et studiehæfte.

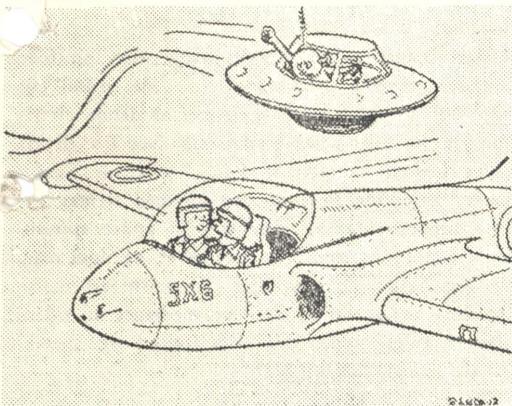
I udlandet samarbejder S.U.F.O.I. med England, Tyskland og Holland, samt står i forbindelse med en del af de mennesker, som har mødt mennesker fra andre kloder.

Ved udgivelsen af „UFO-NYT“ efterkommer S.U.F.O.I. et i vide kredse udbredt ønske om at få et dansk tidsskrift, der i lighed med allerede udenlandske, skulle bringe UFO nyt fra hele verden.

Her er det, tag vel imod det. Dette tidsskrift vil vise vejen frem og give sandheden uden omsvøb. Fortæl venner og bekendte om „UFO-NYT“, thi kun gennem oplysning kommer forståelsen. Vis tillid og støt os.

Den dag er måske ikke fjern, da Deres og andres støtte er nødvendig for at få en officiel anerkendelse af tilstedeværelsen af besøgende fra verdensrummet.

HVER MÅNED »UFO-NYT«

Flyvevåbnet tror ikke på, at Jorden besøges af rumskibe fra fremmede kloder.

.. og med hensyn til alt det sludder om rumskibe ..

S.U.F.O.I. rapporter

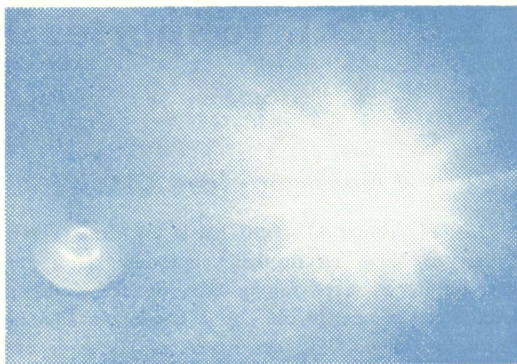

Uddrag af observationer i januar 1958.

Den 24. januar kl. 0930 havde en dame i Nr. Søby ved Skive en mærkelig oplevelse. Hun var gået ud for at se på solopgangen, da der pludselig kom 3 sølvskinnende obj. op i horisonten lige til højre for solen. Obj., der havde en vuggende bevægelse, cirklede en gang over huset og forsvandt så i disen efter Skive. Fruen, der var gået om på den anden side for at følge obj., gik tilbage for at se på solopgangen igen. Der kom 3 obj. igen, samme udseende og samme sted. Også disse forsvandt i disen ind mod Skive. Fruen gik nu hen til en søn, der har en gård lige i nærheden, for at få ham med ud at kikke. Der var imidlertid ikke noget at se på dette tidspunkt, så fru gik tilbage for at kigge videre. Atter gentog hændelsen fra før sig. Da hun gik tilbage 4 gang, holdt hun hænderne for øjnene for at se, om der var pletter på øjnene eller andet. Det var der ikke, men da hun tog hænderne ned, kom der 3 nye obj. denne gang til venstre for solen, og denne gang kom obj. lige imod hende, og da de var næsten lodret over hende, faldt der noget ned fra dem. Det glinsede i solen, og ved berøringen med jorden, træerne, græsstråene og hønsetræden bristede det som sæbebobler, og efterlod kun ganske fine tråde („Englehår“, se under rubrikken leksikon Hændelsen varede i ca. 30 minutter. Samme morgen havde to gårdejere i nærheden hørt nogle underligt højfrekvente lyde som fra noget, der passerede over deres gårde.

24. januar observeredes et obj. kl. 2115 fra Vojens og Haderslev. Obj., der var rødtligt og på størrelse med månen, kom fra V, standsede pludselig og udsendte kraftigt hvidt lys som neon-dagslys. Efter nogle minutter bevægede obj. sig ganske langsomt i S-N retningen, inden det forsvandt skråt ud i en vinkel på 45 grader. Iagttagelsen varede ca. 5 min.

Under solformørkelsen den 30. juni 1954 tog maskinfabrikant K. G. Jensen, Skive et farvefoto af solen, da formørkelsen kulminerede kl. 13,47. Ved fremkaldelse afslørede et UFO'. Negativet vil nu blive teknisk undersøgt.

Vor tilbagevenden til DEN TABTE BY

Dr. H. G. Williamson, som er forfatter til efterfølgende beretning fra Peru, er en meget kendt person i U.S.A.

Under den sidste verdenskrig var Dr. Williamson ansat i den amerikanske hærs hovedkvarter. Han har studeret ved universitetet i New Mexico og Denver, hvor han har læst Antropologi, Sociologi, Biologi, Filosofi og Geologi.

Han var vidne til at amerikaneren George Adamski mødte en mand fra en anden klode, og han er selvsagt overbevist om, at der til stadighed finder besøg fra andre kloder sted her på jorden.

Rio Mamac
Andesbjergene, Peru.
Den 28. juni 1958.

For adskillige uger siden hørte vi fra den ærværdige pater Jose Alvarez, en dominikanerpræst fra Spanien, som er leder af missionsstationen San Miguel, der ligger i nærheden af Rio Palotoas munding i Peru. På det tidspunkt var vi ved at gøre klar til

en ekspedition, der ville føre os dybt ind i det uudforskede land: Cadema del Pantiacolla (et bjergområde) i de tropiske regnskove i det østlige Peru. Pater Alvarez fortalte os, at missionsstationen var blevet fuldstændig ødelagt af en oversvømmelse, og at paterne var flyttet ned langs floden, Rio Alto Madre de Dios, for at bygge en ny station. På grund af denne tragedie var paterne ikke i stand til at hjælpe os med vore planer. De skulle ledsage os ind i det ukendte land for at skabe den første kontakt med en indianerstamme, som aldrig var blevet besøgt eller kontaktet af hvide eller civiliserede mennesker før. Vi ville meget gerne af sted til dette område for vi var sikre på, at „Muren med skrifttegnenes“ „tabte by“ lå der, og desuden havde der været UFO-observationer i nærheden, og på grundlag af lokale fortællinger tror vi, at området er centrum for en eller anden mærkelig „magnetisk“ kraft!

Vi vil dog nu ikke vende tilbage før sæsonen 1959. På grund af oversvømmelsen ændrede vi hurtigt planer, og adskillige korte ekspeditioner blev sendt til forskellige områder. Undersøgelse blev sat ind på de store stenudhugninger i Casma-dalen i Peru, hvor de dansende figurer fra „vindens tempel“ har seks fingre på hver hånd!

I Lima kunne vi undersøge de mange luftfotografier i det peruvianske luftfartsministeriums arkiver. Her fandt vi fantastiske vidnesbyrd på, at de ældgamle beboere i Syd Amerika var i kontakt med en højerestående race fra stjerneerne! Denne oplysning vil jeg præsentere detaljeret, når jeg kommer til England.

Vort opmålingshold fandt mange dal- og bjergområder omkring „Pomatana“ . . . de tusind tages tabte by. Vi fandt også bevis på, at denne civilisation fra før Inka-tiden strakte sig over mange kilometer i dette område af Peru, og at de byggede mærkelige runde huse af sten og med stentag . . . huse ligesom koniske bikuber! To andre spiralformede templer af sten blev lokaliseret, og også mange nye gravsteder og gravhuler. Vi rejste ad utallige Quechua indianerstier, der var medtaget af tiderne, idet vi fulgte lyden fra andesfløjten og spetaklet fra de mange lamaklokker.

Da vi ikke kunne give os til, at eftersøge vort mål nr. 1 i år, besluttede vi os til at koncentrere os om dalene, hvor „Pomatana“-kulturen eksisterede i præ-inkatiden.

Dr. H. G. Williamson.

Vi har i år hørt legender, der fortæller om „gylde hovedskaller“ og bymure af store sten, som stikker frem gennem gletcherne fra de højeste bjergtinder. Dette krævede, at vi vendte tilbage til den tabte by, for der er to steder i verden, hvor det ældste, der er tilbage af humanitet og civilisation, findes og kan findes: de højeste bjergområder i Tibet og de højeste bjergområder i Andes (særlig Peru)!

I denne måned startede vi på muldyrryg mod de bjerge, som næsten altid ligger badet i skyer og tåge, og som er over 3.000 m over havets overflade! Nogle af ekspeditionens medlemmer tog ophold i en ensom dal i undersøgelsesøjemed, medens jeg fortsatte alene for at tage fotografier af „Pomatana“. En dag, da jeg var alene på en snæver bjergsti, kastede mit muldyr mig af, og jeg blev trampet af dets hove. Jeg hvilede mig ved kanten af stien i over to timer . . . ude af stand til at tale eller gå. Omsider kom jeg op og fortsatte opad og opad og opad, indtil jeg nåede en lille Quechua-landsby, der hed „huset på det høje sted“. Det var det eneste sted, jeg kunne komme til, og jeg fortsatte til fods,

da min sadel var ubrugelig efter uheldet. Senere fik jeg den repareret. Som nu har jeg ikke kunnet komme til en læge, men jeg er sikker på at adskillige af mine ribben er bøjedede og/eller brækkede. Jeg var lige ved at dø, den dag i Andesbjergene!

Jeg var i stand til, adskillige dage senere, at komme til „Hovedskallernes hule“, og jeg fotograferede denne fantastisk gamle begravelsesplads, som indeholder næsten to hundrede begravelser! Husk fra et tidligere nummer af „Flying Saucer Review“ (jan.-feb. nr.) at vi nævnte den kendsgerning, at næsten alle disse hovedskaller var blevet deformeret og trepaneret i ældgamle tider. Vi nævnte også, at der var noget „videnskabeligt ekstraordinært“ ved adskillige af hovedskallerne. På det tidspunkt følte vi, at vi ikke kendte nok til sagen til at frigive nogen oplysninger om det.

Det er en kendsgerning, at næsten alle kranierne har en åbning i den midterste del af panden, som er blevet frembragt på kunstig måde ved en misdannelse! Dette er yderst sjældent, og det fortæller, at folkene i „Pomatana“ i sandhed var mærkelige! Husk, hvad vi tidligere har sagt:

„ . . . Vi tror, at denne by havde sin blomstringsperiode, da klimaet var anderledes, og efter en stor naturkatastrofe flyttede beboerne til lavere liggende dale, til et mere bekvemt område.“

Vi tror også, at før en sådan naturkatastrofe var indbyggerne i „Pomatana“, ligesom de andre store civiliserede centre i det ældgamle Syd Amerika, i kontakt med „himmelfolket“ eller ujordiske besøgende! Efter naturkatastrofen satte en nedgangsperiode ind, og samkvemmet med „de, der kommer fra himlen“ blev afbrudt . . . derfor blev de besøgende fra det ydre rum, senere kendt som „himmeliguder“. Vi tror, at „Pomatana“ eksisterede både før katastrofen for adskillige tusind år siden, og at det eksisterede efter ødelæggelsen. Senere har imidlertid de fleste af indbyggerne bevæget sig ned i de lavere dale for at undgå det elendige klima, der hersker på de højereliggende steder!

Dette kulturområdes indbyggere, der havde overlevet katastrofen, ønskede at genskabe samkvemmet

— Er det Mars, man kan se deroppe?
 — Næb, det er Venus.
 — Ih, tænk, Egon, at du kan se det på den afstand.

med „Himmelguderne“, og udarbejdede ritualer var bestemt til at tiltrække disse „Guder“. Det er derfor spiral-templerne blev bygget (mere om dette senere). Derfor blev mange kranier trepanneret for at skabe en åbning af et bestemt „psykisk centrum“, for at fuldende „samkvemmet“. Altså, den mærkelige åbning var anbragt foran på hovedskallerne . . . var dette for at skabe det såkaldte „tredie øje“?

I et lille museum i Huancayo fandt jeg for nylig en gammel lerkrukke, som har seks maledede hovedskaller anbragt rundt i kanten. Disse hovedskaller viser på en dramatisk måde de mærkelige åbninger på den midterste del af hovederne på de gamle indbyggere fra Huari-Huancas kulturen, som har sin oprindelse fra før Inkaerne. „Pomatana“-folket tilhørte denne kultur, og de havde i allerhøjeste grad deres opmærksomhed henledt på menneskets hjerne og hoved. „De gyldne hovedskaller“, smukt formede af rent guld, maledede skaller på pottemagerarbejde og de fremkaldte misdannelser og trepanneringen af hovederne viser, at disse gamle folk interesserede sig for hjernen, sjælen og menneskets telepatiske evner!

De runde huse og spiraltemplerne er betydningsfulde, når man tænker på vertikal bevægelse!

Til næste år skal vor ekspedition klatre op og udforske det ukendte og uudforskede Mount Torongo (tigeren) oven for Rio Mantaro i nærheden af „Pomatana“. Husk: „Pomatana“ (Pumanhuatana) betyder: „Det sted, hvor løven sidder fast“ (der er netop udkommet en bog af samme navn „Secret Places of the Lion“, men den er endnu ikke oversat. Ovs. anm.) Den største bjergtinde i det samme område kaldes „Tigeren“. Igen finder vi en forbindelse til det sagnomspundne rige, „Paititi“!

I år hørte vi om huler højt oven for „Pomatana“, hvor der er begravelser, hvor hovedskallerne er blevet trepanneret, og som har fået hullerne dækket med metal. Der formodes at være økser af kobber og endog lange stænger af kobber. Vi hørte om et stort underjordisk område, som ingen Quechua-indianer vil gå ned i. Dette formodes at være indgangen til de gamle Huari-Huancas ritualkamre! Jeg tror, at vi har lokaliseret Huancas-rikets store „Mek-

ka“, og yderligere undersøgelser vil bevise, at disse mennesker kendte og havde forbindelse med en anden tids UFO'er . . . „Himmelguderne“ fra dengang og nu!

Det område, vi har arbejdet i er videnskabeligt ukendt, og dets ruiner er aldrig blevet studeret. Vi har adskillige dokumenter udfærdigede af peruviske embedsmænd, som beviser dette. Til næste vil adskillige nye medlemmer tilgå vor stab og tage del i vor ekspedition, og vi vil drage ind i mange nye områder for at bringe Dem det kommede rum-folks historie . . . det forbigange og det nutidige i Syd Amerika!

George Hunt Williamson og ekspeditionen.

* * *

Trafikregler for UFO'er.

Borgmesteren i det berømte franske vindistrikt Chateaufort du Pape udsendte for nogen tid siden de første trafikregler for „flyvende tallerkner“ og lignende trafikmidler.

„For opretholdelsen af sikkerheden i luften“, hed det i anordningen, „er det hermed forbudt alle flyvende tallerkner og flyvende cigarer, at overflyve vores område. Ved overtrædelse må man regne med at blive sat fast af gendarmeriet.“

Blev „ATLAS“ fejlet bort.

Den interkontinentale ballistiske raket „ATLAS“, der opnår en hastighed på 16000 miles i timen, er blevet omtalt som „det nyeste våben“. En „ATLAS“ raket eksploderede tirsdag den 11. juni 1957 få øjeblikke efter affyringen. Raketten, der kunne forsynes med atomladning, opnåede en rækkevidde af 2200 miles ved den første afskydning fra CAP CANAVERAL i Florida. Som en officer sagde, var der ingen ofre at beklage, og man havde fået vigtige oplysninger. En filmoperatør sagde, at „ATLAS“ højest nåede op i en 5000 til 6000 fod, da den eksploderede i en frygtelig ildkugle. En anden iagttagere på afskydningsområdet råbte til en pressefotograf: Min gud, den blev fejlet bort! Reporteren fra en avis i Jacksonville, der så eksplosionen og beskrev den som en orangerød masse, mente umiddelbart før eksplosionen at have iagttaget et obj., der styrede lige på raketten.

UFO-NACHRICHTEN.

Det er uvidenhedens sædvanlige fejl at påstå, at hvad den ikke selv kender til, eksisterer ikke.

Leon Battista Alberti.

UFO-FYN begyndte at optage rapporter over observationer på Fyn og øerne den 29. jan. 1958. I de forløbne 8 måneder er der optaget 56 rapporter. Der er afholdt en halv snes lysbilledforedrag i fynske byer og landsbyer, og der er afholdt 5 månedlige mødeaftener i UFO-GRUPPE SVENDBORG, der består af ca. 25 personer.

UFO-FYN begyndte allerede i 1954 at arbejde med UFO-sagen, idet man købte og på anden måde skaffede sig litteratur m.v. om emnet, men det var først i januar 1958, at UFO-FYN begyndte at indsamle oplysninger om sightings og at samarbejde med pressen. I løbet af kort tid havde man artikler og interviews i dagspressen, i blade som Fyens Tidende, Svendborg Avis og Dagbladet Sydfyn. Man fik straks et godt forhold til pressen, hvilket efter vor mening er en af UFO-sagens vigtigste opgaver, idet det hovedsagelig er gennem pressen, man skal have sine observationer. Det gode forhold blev yderligere uddybet ved UFO-FYN's lysbilledforedrag i Journalist-foreningen i Svendborg, da den i august havde 40 års jubilæum.

UFO-FYN har knyttet kontakt med UFO-venner i England, U.S.A., Svejs, Tyrkiet og Syd-Afrika og naturligvis med UFO-organisationer, UFO-grupper og andre UFO-interessererede over hele Danmark. Vor intime kontakt med S.U.F.O.I. er velkendt.

De bedste af vore sightings vil blive gengivet i UFO-NYT, og de allerbedste i detaljeret form.

UFO-GRUPPE SVENDBORG er en studiegruppe, som i juni, juli, august, september og oktober 1958 har afholdt en månedlig mødeaften. Aftenen begynder med, at man orienterer gruppen om, hvad der er kommet af rapporter i den foregående måned. Rapporterne gennemgås, de bedste detaljeret. Derpå holdes et UFO-foredrag med eller uden lysbilleder, eller der læses op eller genfortælles uddrag af UFO-bøger og UFO-blade. Vi abonnerer på det engelske FLYING SAUCER REVIEW og det tyske UFO-NACHRICHTEN. Desuden har gruppen købt en del engelsk og amerikansk UFO-litteratur. Bøgerne lå-

nes ud til gruppe-deltagerne med lånetid 14 dage. Endelig gives der gruppen et kvarters orientering om stjernehimlen.

Foredraget har været holdt over en stor del af Fyn. Man har et foredrag på 1 time og et på 2 timer, heri er inkluderet ca. 50 UFO-lys billeder. (For interesserede kan det oplyses, at lysbillederne kan fås gennem os. Der vil fremkomme nærmere herom i UFO-NYT). Efter de fleste af foredragene, som alle har været bestilt af foreninger, klubber, logger m.v., har der været arrangeret „spørgetime“, og UFO-litteratur har været forevist.

UFO-FYN har, som de fleste andre UFO-interessererede, savnet et dansk UFO-blad, og vi hilser UFO-NYT hjerteligt velkommen.

UFO - FYN

9. juni 1956.

Et nyt Mantell tilfælde

Den kendte og tragiske skæbne, der overgik Captain Mantell, har fået en parallel. Offeret var en personlig ven af Frank Edvard, som vi kan takke for denne beretning.

Lige efter solnedgang blev der rapporteret ukendte obj. over Syd-Indiana. En formation, bl. a. jet, gik på vingerne fra nationalgardens flyveplads i Louisville/Kentucky (nøjagtig 30 miles fra Godman flyvepladsen), men de fik ikke kontakt med objekterne. Lederen af formationen var oberst Ice Merkel, han fløj en Mustang P 51 jager og kunne flyve længere end jetjagerne, der måtte lande for at tanke. Han fortsatte flyvningen i den tidligere opgivne retning og undlod ikke at rapportere til kontroltårnet, at han så en lysende genstand, som fløj i skykanten over ham. Han steg derefter til 30.000', hvor han befandt sig over genstanden. Han meddelte, at han nærmede sig genstanden mere og mere. Det var hans sidste melding. Nogle minutter senere eksploderede hans luftfartøj lige over en gård i Syd Blorndinton (Indiana), ødelagde delvis gården, og spredte vragele over et stort område. Mr. Edwards mening om eksplosionen er, at den var fuldstændig uforståelig. I modsætning til Mantell, havde oberst Merkel iltforsyning ombord, og hans død har derfor ikke været forårsaget af iltmangel.

Fra C.S.I. New York.

UFO-FYN

Uddrag af rapporter.

I juli 1947 så en dame fra Svendborg og en halv snes andre, der stod og ventede på færgen kl. 1915 ved Svendborg havn, 2 lysende genstande passere på en klar himmel fra nord til horisonten i syd over Svendborg by. Genstandene var på størrelse med små mandariner, de var lys orange, og de fremkaldte ingen lyd. De fløj væsentlig stærkere end en jet. De kom fra nord, og i zenith standsede de brat op, steg i samme nu lodret nogle grader, standsede igen brat op for i næste nu at fortsætte i samme retning som før og forsvinde i horisonten mod syd. Observationen varede ca. 3 minutter. (r. 1.)

Den 17. september 1956 kl. 1530 så en husmoder i Hesselager fra sin have en skiveformet, 2-kronestor, lysende genstand stå stille på den nordlige himmel. Den var orangefarvet, og dens konturer var skarpe og tydelige mod den klare himmel. Den smuttede nu fra sky til sky. Observatøren var af den mening, at den gemte sig for en jetjager, der samtidig var på himlen. Da jageren var forsvundet, for genstanden bort i rasende fart mod sydøst. Observationen varede i 15-20 minutter. (r. 3.)

Den 21. august 1957 så den samme dame samme sted kl. 0230 fra vindue i villa en 40 cm (i udstrakt arm!!) stor klokkeformet lysende genstand, som stod stille og duvede lidt. Dens lys skiftede fra orange til blåhvidt, og der var ingen lyd. Dens lys var pulserende. Hun anslog dens afstand til at være 300-400 m fra observationsstedet. Genstanden, hvori der skimtedes konturer, udsendte en lyskugle. Den forsvandt, da nogle skyer gik for. Før skyerne dækkede den, oplyste den fuldkommen det rum, observatøren befandt sig i. Observationen varede ca. 5 minutter. (r. 4.)

Den 9. marts 1957 så en ung dame i Gudme kl. ca. 2215 en orangelysende genstand lidt større end månen bevæge sig langsomt over himlen fra vest mod nord, idet den steg. Dens konturer var uldne og skarpe, og den afgav ingen lyd. Dens lys var lidt svagere end månens, og den ændrede lysstyrke. Den fortonede sig og blev væk. Observationen varede ca. 15 minutter. (r. 5.)

Den 31. december 1957 kl. 2230 ser samme unge dame uden for Gudme mod øst og lidt senere fra en anden vej udenfor byen også mod øst en månestor, rød genstand, lidt uskarp i konturer. Den bevægede sig meget langsomt. Da observatøren ville hente et vidne, var den væk. Observationen varede i ca. 10 minutter. (r. 6.)

Den 28. januar 1958 meddelte et ægtepar og en dame i Svendborg, en dame ved Nyborg og en dame i Rudkøbing, at de kl. ca. 1645 observerede en gul-lig genstand i sydlig retning. Observationerne blev afgivet uafhængig af hverandre fra de tre byer. Genstanden beskrives næsten ens af observatørerne. Den var et ovalt, næsten rundt, stærkt lysende objekt med en lysere stribe på midten. Det bevægede sig langsomt mod syd og skiftede herunder form til en slags halvmåne, derefter blev det mindre og blev så borte ligesom i en tågedis. Observationerne varede fra 4 til 15 minutter.

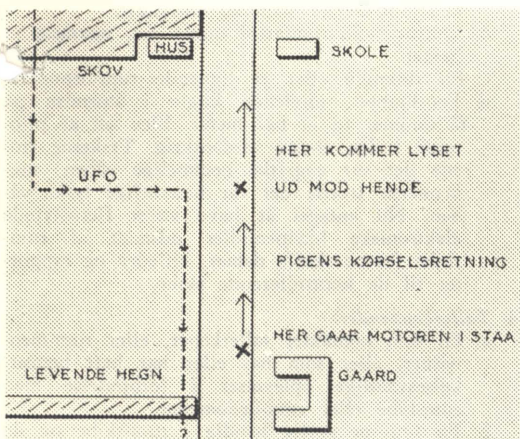
Udregninger, der senere er foretaget, lader formode, at objektet befandt sig et sted over Helgolandsbugten i en højde af omkring 24 km, og objektets størrelse formodes at have været omkring 2 km langt. (r. 10, 11, 13.)

UFO standser knallertmotor.

Den 5. september 1958 kl. 2115 var en ung pige på vej hjem fra forretningen på sin knallert. Hun kørte ad en ubebygget strækning på en kommunevej på Nordvestfyn. Hun havde netop passeret en gård, da motoren på knallerten gik i stå. Hun var ikke ukendt med knallertmotorer, og hun stod af for at forsøge at få motoren i gang igen. Hun fandt ingen fejl ved motoren, men hun kunne til trods herfor ikke få den startet igen. Hun opgav at pille mere ved den, slog motoren fra og satte sig op på knallerten og trådte den som en almindelig cykel.

Hun var lige kommet op og havde kørt et lille stykke, da hun inde over en skov vel en halv kilometer foran sig til venstre så et rundt, stærkt lys, som lyset fra en stærk billygte, komme imod sig. Hun så, det gik nedad mod jorden, og da det nåede ned til ca. 1 m over jorden, blev det i denne højde under resten af begivenheden. Der var ligesom korona om lyset, så det oplyste marken nederunder. Der var tre marker langs vejen til venstre for hende, og det var på den mark længst borte fra

hende og ca. 200 m inde på marken, at lyset befandt sig nu, mens det stadigt kom imod hende, altså parallelt med landevejen. Da hun var ca. midt mellem gården og skolen, drejede lyset uden at ned-sætte hastigheden (som vel var 30-40 km/t) brat til venstre i en 90 graders vinkel og kom nu lige ud mod vejen, hvor hun befandt sig. Hun blev angst og råbte kraftigt til i pedalerne for at komme væk. Lyset blev stærkere og kom nærmere og nærmere.

Da lyset var to tre meter fra venstre side af vejen, hun kørte på, troede hun, det ville fare imod hende, men pludselig, netop da det var ud for hende, lavede det et 90 graders drej til højre og fortsatte uden at ændre hastighed langs vejkannten og blev borte bagved hende. Hun fortsatte fremad trædende den tunge knallert, og hun turde ikke se sig tilbage. Hun tænkte bare på at komme hjem.

Da hun kom hjem, afleverede hun knallerten til cyklesmeden og bad ham reparere den, da motoren ikke ville gå.

Næste morgen, da hun hentede knallerten for at køre til forretningen, spurgte hun reparatøren, hvad der havde været i vejen med motoren. Han svarede, at den gik, da han startede den, og at der ikke havde været det mindste i vejen.

Hun fik senere på dagen oplyst, at to mænd fra hendes hjemby havde set en lysende genstand på himlen kort før hendes hændelse, og genstanden havde fløjet i den retning, hun kom af.

Under afhøringen gav hun et tillidsfuldt og ærligt indtryk, som giver grund til at antage, at hendes fortælling er sandfærdig. Hun har ikke tidligere oplevet noget lignende, og hun var tilsyneladende ukendt med UFO'er. Det er hun ikke længere nu. (Der fandtes ingen spor på obs. stedet). (r. 36.)

UFO-FYN

Invitation til Marsmenneskene.

500.000 dollar til den første gæst fra verdensrummet.

En forening i Buffalo har besluttet at skænke 500.000 dollar til den første gæst fra verdensrummet. Foreningen, der blev stiftet for at fejre Buffalos fødselsdag som „verdenshavn“ ved åbningen af St. Lorenz-Insel vejen, meddelte, at denne invitation er udsendt på 6 sprog og 3 dialekter over en radiostation. Budskabet er udarbejdet af fremragende sprogforskere. I tilfælde af at invitationen skulle blive efterkommet medens festlighederne stod på, ville der blive udbetalt 100.000 dollar ekstra, hævder komiteen.

Fra Flensborg avis, Flensborg 5.

Litteratur

De unges forlag, København:

Donald E. Keyhoe: Flyvende tallerkner fra verdensrummet.

Desmond Leslie-George Adamski: Flyvende tallerkner er landet.

P. Haas og søns forlag:

Frank Sculby: De flyvende tallerkner.

Arco Publishers LMT. 10 Fitzroy str, London W. 1.

George Adamski: Inside the space ships.

M. K. Jessup: The Case for the UFO.

M. K. Jessup: The Expanding Case for the UFO

Neville Spearman Lmt. 112 Whitfield str. London W. 1.

George Hunt Williamsen: Secret places of the lion.

G. Gibbons: They rode in space ships.

Frederich Muller, Ltd, London:

Tekniske bøger:

Dr. Hugh Percival Wilkins: Mysteries of space and time.

Werner Larimie, Lmt, 1 Daughy str. London, W.C.

Leonard Cramp: Space, gravity and the flying saucers.

Fortsettes.

Atom-eksplosioner på fjerne kloder

Når en stjerne eksploderer kan det udmærket skyldes intelligens-væsners eksperimentering med atomkraft.

Dr. Otto Struwe, der er leder af det astronomiske institut ved det kaliforniske universitet i Berkeley, har rejst spørgsmålet, om det sker, at intelligente væsner i verdensrummet sprænger deres egen hjemlige stjerne „i luften“. Den 60-årige videnskabsmand mener, at fremkomsten af en supernova, det vil sige, en eksploderende stjerne, ikke altid behøver at have en naturlig årsag. Med mindre end hundrede års mellemrum sker det gang på gang, at et himmellegeme eksploderer i vor mælkevej. I 5 dage udstråler en sådan stjerne da lige så megen energi, som solen udstråler i 250.000 år. Hidtil har man anset det for et naturligt fænomen. Dr. Struwe er dog af den mening, at beboere på vedkommende stjerne har eksperimenteret for meget med atomkraften!

Den i Rusland fødte videnskabsmand anser det for så godt som sikkert, at millioner af mælkevejens stjerner, til hvilken solen også hører, er beboet af intelligente væsner, og han har en række begrundelser for sin antagelse. Man har lov til at antage, at enhver langsomt drejende, stor stjerne omkredses af andre planeter. Da mælkevejen består af ca. 100 milliarder stjerner, antages det, at 11 milliarder drejer sig langsomt og er omsværet af andre planeter. Regner vi ikke den fjerne Pluto med, har vor sol otte planeter. Man regner meget lavt, når man antager, at de øvrige stjerner hver har fem planeter. Derefter må der findes 50 milliarder planeter i mælkevejen. Ifølge dr. Struves mening er en 50.del heraf af en sådan beskaffenhed, at der kan være liv på dem. Forudsætter man, at der dannes liv, skulle herefter 1 milliard stjerner være i besiddelse af en vis form for liv. Naturligvis drejer det sig for størstedelens vedkommende kun om primitivt liv, men dr. Struve tror, at mindst 1 til 10 millioner af planeterne kan være beboet af levende væsner, der er ligeså intelligente som vi, ja muligvis teknisk og civilisatorisk videre fremskredne. Men hvorfor har disse beboere af mælkevejen ikke besøgt os endnu? Struve svarer: afstanden er alt for stor!

Leksikon

1. *UFO*: Uidentificeret flyvende objekt.
2. *IFO*: Interplanetarisk flyvende objekt.
3. *Tallerken*: Ofte kaldet „flyvende tallerken“.
 - a. Et diskosformet rum-fartøj. Navnet tallerken har sin oprindelse fra den 24. juni 1947, da Kenneth Arnold, en amerikansk forretningsmand fra Boise, Idaho, medens han fløj i et private luftfartøj nær Mount Rainer, Washington, så 9 store glødende diskos flyve i formation. Han omtalte dem senere som tallerkener og herfra stammer udtrykket.
 - b. Enhver type rumfartøj under eet, nærmest et begreb.
 - c. En ildkugle eller et lignende rum-fænomen.
 - d. Foo-Fighter, glødende kugle i størrelse på få tommer til et par meter. Blev set af piloterne i den anden verdenskrig. Tyskerne troede det var engelske hemmelige våben, englænderne troede det var hemmelige tyske våben. Nu antaget at have været fjernstyrede elektroniske hjælpemidler udsendt af rumskibe for at skaffe dataer, billeder og rapporter til de kontrollerende skibe.
4. *Tallerkenkender*:
 - a. En som kontakter tallerkener, eller rum-mennesker, eller som har eller har haft bemærkelsesværdige oplevelser i forbindelse med rumskibe eller rum-fænomener.
 - b. En som er særlig kyndig i rum-skibe og de tilhørende rumfænomener.
5. *OSC*: Amerikansk, Outer-Space Communication-„Rum-forbindelse“, forbindelse mellem jord-mennesker og mennesker fra rummet.
6. *Englebår*: Ligner, når det forlader UFO'er, optrevlet bomuld; opserveredes så vidt vides første gang ved Calliac i Frankrig i 1952 og siden set mange steder. Opløses ved berøring. Udskilles fra objekterne:
 - a. Når objekterne registrerer sig iagttaget af radarstationer. (Radarslørning i lighed med anden verdenskrigs staniolstrimler).
 - b. Når sammenhængende objekter frigøres fra hinanden.
 - c. Ved pludselig akseleration.

Fortsættes.

**Tegn årsabonnement
på UFO-NYT**

De flyvende tallerkener

Specialartikel fra dagbladet SYDFYN

På grundlag af studier i engelsksprogede tekniske tidsskrifter, rapporter fra videnskabsmænd ude i verden, fra militærpiloter, kendte astronomer og teknisk interesserede mennesker er denne artikel om de flyvende tallerkener, der også er observeret på Sylfyns område, skrevet. Artiklen indeholder ikke mystik, kun rent saglige observationer og slutninger, man drager om ting og forhold, som menneskene i forvejen har kendskab til. Er det væsener fra andre kloder, som på venskabelig basis vil studere Jorden og andre kloder, der styrer de flyvende tallerkener, eller drejer det sig om synsbedrag? Artiklen giver anvisninger, som vil interessere mange læsere.

Der har i den senere tid været megen diskussion for og imod de flyvende tallerkener. Mange af de personer, der har udtalt sig imod dem, har ofte udvist et forbløffende ukendskab til emnet. At mange observationer naturligvis kan skyldes forskellige kendte himmelfænomener, er en kendt sag, men at ligeså mange og måske flere skyldes de flyvende tallerkener vil mange af disse personer for alt i verden benægte. Der findes jo mennesker, som først tror på en ting, når de kan se og røre ved den, og når emnet omhandler noget så fantastisk som flyvende tallerkener, er der vel ikke noget at sige til det.

Blandt de af offentligheden mest kendte personer indenfor videnskaben, der går ind for, og som selv har set, hvad de kalder for flyvende tallerkener, kan nævnes følgende: Amerikas tidligere ambassadør i Italien, Clare Booth Luce, den kendte britiske astronom, dr. H. Percy Wilkins, som samtidig er verdensberømt mæneekspert, og dr. J. J. Kalizkewski, som arbejder for den amerikanske flåde med undersøgelser af kosmisk stråling.

Når disse og tusindvis af andre troværdige mennesker har set de usædvanlige ting på himlen, skal der et godt moralsk rygstød til for at karakterisere

disse mennesker som løgnere, hyklere, fantastere m. v. De færreste mennesker ønsker jo dog trods alt at latterliggøre sig selv overfor andre.

Hvad vil en af disse skeptikere sige, hvis han oplevede følgende: En dag da han er på vej hjem fra byen, ser han i luften langt borte en genstand, der ligner en tændstik på højkant. Han vil sikkert undre sig, standse op og betragte tingen, der langsomt foretager en drejning og bliver mindre for til sidst helt at forsvinde, hvad der får ham til at tro, at den bevæger sig bort, naturligvis. Denne begivenhed taler han om til andre mennesker, og det viser sig da, at to andre personer i op til 35 km afstand har set nøjagtig det samme på samme tidspunkt. Denne begivenhed har fundet sted på Sydfyn i foråret 1958, og ingen af de mennesker, der så det, var i tvivl om, at det ikke var et almindeligt kendt luftfartøj. Desuden måtte det beskrevne fartøj jo være af enorm størrelse, siden det kunne ses fra steder med så stor indbyrdes afstand.

Dette bekræftes også fra den amerikanske regerings undersøgelseskomité, der bærer navnet „Project Blue Book“. Ved et pressemøde udtalte talsmanden, at man efter at have beskæftiget sig med de uidentificerede flyvende objekter i en årrække var kommet til det resultat, at de var „intelligensstyrede luftfartøjer, der ikke var af jordisk oprindelse“. I en senere udtalelse fra denne komité hedder det, som tidligere refereret i aviserne, at man i indtil 97 pct. af samtlige modtagne rapporter har kunnet bevise, at de påståede sete flyvende tallerkener var vejrballer, flyvende trækfugle, hallucinationer og meget andet. Til eksempel for en til „Project Blue Book“ indgået rapport, der blev undersøgt, og hvor resultatet blev offentliggjort, er følgende: „En jagerpilot er ved at lægge an til landing efter endt øvelsesflyvning, da han pludselig ser en klart lysende genstand på himlen. Han går op for at undersøge det ukendte og forfærdes ved at se, at genstanden styrer lige imod ham med rasende fart, og først bøjer af, da han tror, at en kollision er uundgåelig. Derefter kredser genstanden om ham nogle gange, og da piloten på dette tidspunkt har fået nok af sin undersøgelse, foretager han en forceret landing“. At flere personer på jorden bekræfter ovenstående, er vel nødvendigt at tilføje. I projektets offentliggjorte rapport hedder det, at piloten jagede en vejrballon. Da den tidligere major i den amerikanske

flådes luftvåben, Donald E. Keyhoe, talte med ovennævnte pilot, udtalte han til ham, at han aldrig i sit liv havde set en vejrballon opføre sig på en sådan måde, og det kan vi vist alle give ham ret i!!

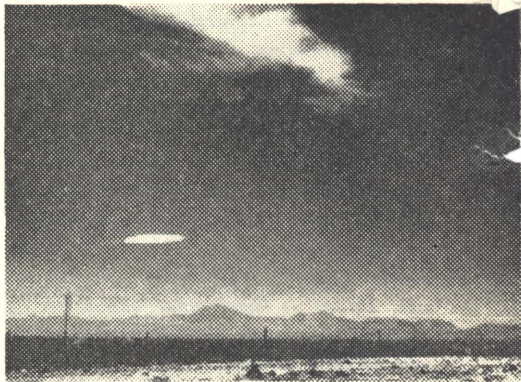
Hvad sker der på månen?

Den amerikanske regering omgiver disse undersøgelser med stadig større hemmelighed, og blandt andet dette har gjort, at mange mennesker privat prøver at finde ud af hemmeligheden bag tallerkerne. Er der da nogen rimelighed i at antage, at de flyvende tallerkener kommer fra andre kloder? For at kunne besvare dette kan vi jo vende vore øjne mod månen og mod vore nærmeste naboer i solfamilien, Mars og Venus. Er der på månen noget, der tyder på, at denne har besøg af væsener, hvis spor kan ses her fra jorden? Hertil må svaret blive ja. I 1822 så den tyske astronom F. v. Gruithuisen ved observationer i München, som havde datidens bedste teleskop, hvad han beskriver som en samling kæmpemæssige volde, der var arrangeret på en sådan måde, at det ville være helt urimeligt at antage, at de skulle skyldes naturlig oprindelse. Dette offentliggjorde han naturligvis i forskellige astronomiske tidsskrifter, og det vakte kolossalt røre. Efter kort tids forløb forsvandt disse „bygninger“, men man skal kunne se ruinerne endnu i en tilstrækkelig stor kikkert. I 1953 så den amerikanske astronom J. J. O'Neill en 30 km lang bro på den lavaslette, der er kendt som Mare Crisium. Dette er senere i en radioudsendelse blevet verificeret af en af lederne på Mt. Palomar-observatoriet, idet han angiver selve brospandet til „kun“ 5 km, medens hele bygningskonstruktionen ganske rigtigt skulle have den af O'Neill angivne størrelse. Desuden har mange astronomer i en årrække undret sig over, hvad mange af dem beskriver som hvidlige kupler, der er dukket op i et stadigt større antal. Dette lader formode, at der sker ting på månen, som vi ikke har herredømme over.

Er der liv på Mars og Venus?

Hvad angår Mars og Venus og mulighederne for liv på disse planeter kan vi bare henvise til de divergerende meninger, der er mellem astronomerne, idet halvdelen af dem siger, at der er mulighed for liv, medens den anden halvdel påstår, at det kan der ikke være. I hvert fald er det en forholdsvis kendt sag,

at der kan iagttages ting på disse planeter, som lader formode, at intelligensvæsener findes. Til eksempel herpå kan nævnes den W-formede sky, som mange astronomer har iagttaget, da Mars sidste gang var nærmest jorden. Flere læsere har sikkert i „Det Bedste“ læst den artikel, som netop omhandlede mulighederne for liv på Mars, men baggrunden her-

Det nederste lysende felt på dette billedes himmel er en flyvende tallerken, således som også mange sydfynboere har set dem. I virkeligheden er de kuppelformede, men cigar- eller zeppelinformen får de flyvende tallerkener, når de drejer sig i bestemte vinkler på himmelbuen. Dette billede stammer fra det engelske tidsskrift »Flying Saucers Review«.

for er sikkert de fleste af dem ubekendt. Ved en international planetforskerkongres i Amerika for et par år siden udtalte formanden, at man efter de sidste undersøgelser af planeten måtte komme til det resultat, at liv på Mars måtte betragtes som en kendsgerning. Hvad angår Venus, er sagen i ordets bogstaveligste forstand omgivet af et tågesløv, da udforskningen af netop denne planet vanskeliggøres på grund af de tykke skyer, der til stadighed dækker klodens overflade. Der er dog set glimt gennem skyerne, og disse blev første gang iagttaget af en japansk astronom og er senere blevet set af talrige andre astronomer jorden over. Desuden er der også sket det, at skyernes struktur har undergået en forandring, når planeten var nærmest jorden. Ændringen betød, at skyerne pludselig blev lettere gennemtrængelig for infrarøde stråler, hvilket igen bevirkede, at det var lettere at fotografere Venus' overflade. Vender vi sagen om, vil det for de eventuelle væsener, der bebor Venus, betyde at de ligeledes

har lettere ved at gennemtrænge skydækket og finde ud af, hvad der omgiver dem og således rette deres eventuelle kikkerter mod deres nærmeste planet-nabo - Jorden.

Efter disse betragtninger skulle det således ikke være en utopi at formode, at disse planeter har mu-

Sådan tager den enkelte flyvende tallerken sig ud, når den bevæger sig i den stilling, som vi mener, er den rette. Formen er nærmest at ligne med en klokke af kæmpeformat. Man ved ikke, hvilket stof de er lavet af, og man mener, at deres lysudstrålinger nærmest er at sammenligne med neonlys. Af artiklen fremgår iøvrigt, hvilke oplysninger der indtil nu er fremkommet om de flyvende tallerkner. - Hvor de kommer fra, ved man ikke, men muligheden for, at de stammer fra et andet solsystem end det, vi kender, kan ikke på forhånd afvises.

lighed for at huse væsener, som kan være både større og mindre end vor. Og når man samtidig tager i betragtning, at alle astronomer går ind for, at der alene i vort mælkevejssystem er millioner af kloder, der har nøjagtig de samme betingelser som vi for liv, ville det ikke være helt urigtigt, om vi formodede, at der blandt disse myriader af kloder var individer, der havde nået en væsentlig højere teknisk udvikling end den, vi i dag er nået til. Prøv at forestille Dem, hvad en mand for blot 50 år siden ville have sagt, hvis De havde fortalt ham, at man i dag ville være i stand til at sende levende billeder gennem luften over så lange afstande, man ville ønske det. Således er de menneskers stilling i dag, hvor mange mennesker ryster på hovedet, når talen er om flyvende tallerkener.

Flyvende tallerken allerede i 1845.

Mange mener, at de flyvende tallerkener er et „efterkrigstidsfænomen“. Dette er dog ikke tilfældet,

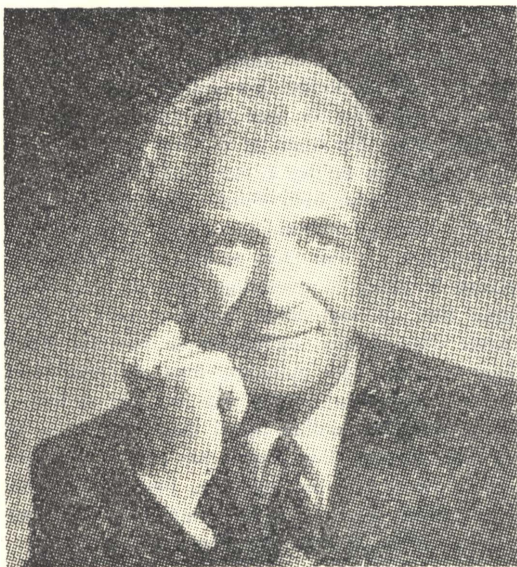
hvis man går videnskabsmænds dagbøger og skibes logbøger efter, vil man her finde beretninger, der ganske svarer til de rapporter, der den dag i dag indløber. Ganske vist har der siden 1945 været stadig større opsving af sightings, som man kalder det, folk ser på himlen. Fra skibet „Victoria“s logbog vil man under 18. juni 1845 kunne læse om tre lysende skiver, der stiger op af havet og er synlige i ca. 10 minutter, og den 1. maj 1908 viser der sig en lysende skive over byen Vittel i Frankrig og ses af næsten samtlige indvånere i byen. Disse to små eksempler for at vise Dem, at man altså allerede for mange år siden så mærkelige flyvende ting. Dengang blev de som oftest beskrevet som flyvende skiver eller klokker, og navnet de flyvende tallerkener stammer fra Amerika, hvor en amerikansk ingeniør ved navn Arnold, som var ude at flyve i sin private flyvemaskine og på denne tur så en del af disse flyvende skiver, og da han efter at være landet berettede om sin oplevelse, beskrev han dem som „flying saucers“, og dette udtryk er ved oversættelse til dansk blevet til „flyvende tallerkener“.

Morer det tallerkenflyverne at drille?

Det er dog ikke alene den amerikanske regering, der beskæftiger sig med de uidentificerede flyvende objekter (UFO), idet både Canada, England, Norge og de fleste sydamerikanske stater beskæftiger sig med at løse problemerne vedrørende de flyvende tallerkener. Det mest kildne problem er, hvordan tallerkenen drives frem. Man har ved utallige lejligheder både visuelt og på radarskærme været i stand til at iagttage dels deres fantastiske fart og dels deres kolossale manøvreedygtighed. Man har således ved flere lejligheder set, at en tallerken er kommet flyvende med en hastighed på 400 km i timen og uden at ændre hastighed har foretaget et 90 graders sving. Ligeledes har man set, at en tallerken er kommet farende med en hastighed af omkring 1000 km i timen for derefter at standse brat op og fare tilbage igen i samme retning, hvorfra den kom, idet det accellererede til endnu større hastighed på mindre end 5 sekunder. Desuden har man set, at tallerkener har „drillet“ jagerpiloter ved at foretage drej så snævre, at ingen maskine har været i stand til at følge dem. Således hændte det for en pilot, der så en klar lysende genstand på himlen. Han ville

Sluttes i næste nr.

G. ADAMSKI

Vi bringer her en oversættelse fra den amerikanske bog „Inside the space Ships“. Bogen er skrevet af amerikaneren George Adamski. Det var George Adamski, der torsdag den 20. november 1952 kl. 12,30 for første gang mødte et menneske fra en anden klode. Der var 6 øjenvidner til dette fantastiske møde. Et af vidnerne var den berømte amerikanske Dr. H. G. Williamsen (se artiklen side 4). George Adamski har senere mødt mennesker fra andre kloder, og det er nogle af disse oplevelser, vi stifter bekendtskab med i det følgende.

Adamski's bog begynder . . .

„Return of the Venusian“.

Los Angeles er en by med lys, støj og rastløshed. I påfaldende kontrast, til det rolige stjernelys og freden i mit hjem, i bjergene.

Det var den 18. februar 1953. Jeg kom ikke til byen for at søge forlystelser, men fordi jeg var blevet draget dertil, af en uforklarlig tilskyndelse, (beskrevet i „Flying Saucers have landed“). Efter sæd-

vane, når jeg besøgte Los Angeles, indlogerede jeg mig i et lille hotel nede i byen.

Efter at piccoloen havde bragt kufferten til mit værelse, modtaget sine drikkepenge og igen gået, stod jeg midt på gulvet, forvirret og uden egenlig at ane, hvad jeg skulle gøre.

Klokken var kun omkring 4 eftermiddag, og tersom jeg bogstavelig talt ikke vidste hvad jeg havde bragt mig hertil, kunne jeg endnu ikke overskue enden på denne oplevelse. Jeg følte mig lidt rådvild. Jeg gik over til vinduet og stod og stirrede ned på den travle gade, men der var så afgjort ingen inspiration at hente.

Pludselig tog jeg en afgørelse, jeg gik nedenunder, gennem hotellets forværelse og ind i salonen. Tjeneren kendte mig. Skønt han fra første færd egentlig var skeptisk overfor sagen, havde han fået en oprigtig interesse derfor, gennem samtaler med mig, og efter at have set mine fotografier af tallerkenerne. — Han hilste mig hjerteligt. Da vi havde talt lidt om ligegyldige ting, sagde han, at en del mennesker havde fattet interesse for han „Saucers reports“ — og havde bedt ham give et vink, ifald jeg skulle komme. — — Han stod afventende, og jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulle svare dertil. Jeg havde nu ikke videre lyst til at give en større forelæsning for en gruppe fremmede mennesker, — men på den anden side, kunne jeg dog lige så godt fordrive tiden med det, medens jeg ventede på . . . Nå, ja, — hvad det nu end var, som havde bragt mig her.

Jeg gav mit samtykke. Snart efter ankom en gruppe mænd og kvinder. Deres interesse synede oprigtig, og jeg besvarede deres spørgsmål, så godt jeg formåede.

Klokken var omtrent 7 nu, — jeg bad dem have mig undskyldt. Forlod hotellet og gik en kort vej ned ad gaden, for at få noget at spise på en restaurant.

Jeg valgte at være alene, med denne følelse: „Noget er ved at ske“.

Efter at have spist, gik jeg tilbage til hotellet. Der var ingen i hotellets forværelse, jeg kendte, og baren havde ingen interesse for mig.

Pludselig huskede jeg miss M. — en ung pige, som var elev hos mig, — boede her i byen. Hun havde ikke været i stand til at kunne komme op til vor sted i bjergene i nogen tid, og havde bedt mig

ringe, næste gang jeg besøgte byen. Jeg fandt en telefon, og drejede hendes nummer. Det lod til at være hende en stor glæde at høre fra mig. Hun havde ingen bil. Det ville måske tage en times tid, forklarede hun mig, inden hun kunne nå til hotellet med sporvogn.

Jeg købte en aftenavis, og for at undgå at møde eller anden som måske ville genkende mig, tog jeg avisen med op på mit værelse.

Efter at jeg havde læst, hvad der var af interesse for mig, tvang jeg mig selv til at læse avisen igennem igen, ligeledes læse ting jeg ellers ville have sprunget over. Alt dette for at prøve at styre denne ualeløshed som nu gennemtrængte mig fuldkommen samvittighedsløst.

Før timen var gået, gik jeg nedenunder i forværelset for at vente på miss M. — og hun ankom cirka et kvarter efter. Vi talte sammen en stund, og jeg havde held med, at hjælpe hende med tanker om problemerne, som i hendes erindring var vokset ud over alle proportioner. Hendes taknemmelighed var rørende, og hun fortalte mig, at hun konstant havde „holdt“ tankerne, og håbet på, at jeg ville komme til byen og hjælpe hende.

Medens jeg fulgte hende til hjørnet, hvor hun skulle med sporvognen, spekulerede jeg på, om det muligvis kunne være hendes telepatiske budskab med indtrængende ønske om hjælp, som var kommet til mig, og på denne måde var skyld i tilskyndelsen, som var nået mig i bjergene. Men da jeg igen var alene i hotellets forværelse, vidste jeg, at dette ikke kunne være forklaringen.

Jeg kiggede på mit armbåndsur og så, at det viste 1030. Dette sene tidspunkt, uden der endnu var sket noget særlig bemærkelsesværdigt, sendte en bølge af skuffelse igennem mig. Netop medens min skuffelse var så stor, kom to mænd hen imod mig, og ene tiltalte mig ved navn!

Begge var mig fuldkommen fremmede, men der var ingen tvøen i den måde de kom hen imod mig; ingenting i deres påklædning skildte dem ud fra andre unge forretningsfolk.

Fordi, jeg havde forelæst i Los Angeles, medvirket i T.V. - radio, og også var blevet besøgt af en mængde mennesker fra denne by i mit hjem, i Palomar, var jeg vant til, at fremmede henvendte sig til mig.

Jeg lagde mærke til, at begge mændene var velbyggede. Den ene var lidt over seks fod, og så ud til at være først i trediveerne. Han var rødmosset, øjnene mørkebrune, med et lille glimt, som kunne tyde på stor livsglæde. Hans blik var ganske usædvanligt gennemtrængende. Hans sorte hår var bølget og klippet ganske efter vor stil. Han havde et mørkt forretningssæt på, men ingen hat. Den anden mand var lidt mindre og så yngre ud, jeg anslø hans højde til at være omkring fem fod ni tommer. Han havde et drengeagtigt rundt ansigt, en klar hudfarve, og gråblå øjne. Hans hår var blondt, også bølget og ligeledes klippet efter vor facon. Han var klædt i et sæt groft tøj og også hatløs. Han smilede da han tiltalte mig ved navn.

Da jeg gengældte deres hilsen, udstrakte den talende sin hånd og da den rørte min, fyldte en stor glæde mig.

Signalet var det samme, som var blevet givet mig af den mand, jeg havde mødt i ørkenen den mindeværdige 20. november 1952. Som følge deraf vidste jeg, at disse mænd ikke var beboere fra jorden. Ikke destomindre følte jeg mig aldeles beroliget, da vi vekslede håndtryk, — og den yngste mand sagde: „Vi skulle møde dig, har du tid til at tage med os?“

Uden det mindste spørgsmål i mit sind og uden den ringeste tvøen, sagde jeg: „Vær så god — jeg er fuldkommen til disposition“.

Sammen forlod vi værelset, jeg gik imellem dem. Omkring en blok nord for hotellet, drejede de ind på en parkeringsplads, hvor de havde en vogn parkeret. De havde ikke talt i den korte tid, det tog at nå hertil, dog, indvendig, vidste jeg, at disse mænd var sande venner. Jeg følte ingen trang til at udspørge dem om det forestående, hvor de ønskede at bringe mig hen. Dertil kom, at jeg ikke følte det mærkeligt, at de ikke var fremkommet med nogen oplysninger om det.

Parkeringsvagten bragte bilen frem, og den yngste af mændene satte sig bag rattet, og opfordrede mig til at tage plads ved siden af. Min anden følgesvend tog også plads på forsædet. Bilen var en fire-dørs sort Pontiac.

Manden, der havde taget rattet, så ud til at vide ganske nøje, hvilken vej han skulle følge, og førte vognen godt. Jeg er ikke fortrolig med alle de hovedveje, som fører ud af Los Angeles, så jeg havde ingen ide om, i hvilken retning vi kørte. Vi kørte

i tavshed, og jeg forblev også tavs, og ville vente til mine ledsagere ville sige noget om sig selv, og forklare grunden til vort møde.

Jeg erkender, at en sådan troskyldig optræden vil synes tåbelig i betragtning af denne overhåndtagende lovløshed, som er vor verden af idag. Men det var folk fra andre civilisationer jeg fulgte, selskab med mænd som satte visdom højere end alle andre ting. Denne måde at leve livet på, har også været praktiseret af de amerikanske indianere, at vise respekt og ydmyghed, langmodighed og *tillid*. Jeg forstod alt dette udmærket og som følge deraf var jeg ganske tryk. Siden tilsynekomsten af disse mænd, sansede jeg en kraft, som gjorde, at jeg følte mig som et barn i selskab med uhyre visdom og medlidenhed.

Lysene og boligerne tyndede ud, da vi forlod udkanten af byen. Den høje mand talte for første gang, og han sagde: „Du har været umådelig tålmodig. Vi ved, hvor meget du undrer dig over hvem vi er, og hvor vi bringer dig hen.“

Jeg erkendte, at jeg naturligvis havde undret mig, men sagde at jeg var rede til at vente med oplysningerne, til de fandt tiden inde til at give mig dem.

Den talende smilede og pegede på manden, som kørte vognen. „Han er fra den planet I kalder Mars, Jeg er fra den, I kalder Saturn“.

Hans stemme var blød og venlig og hans engelsk fint. Jeg havde lagt mærke til, at den yngre mands stemme også var behagelig blød, endskønt den lå i et højere leje. Jeg undrede mig i mit stille sind over, hvor de havde lært at tale så perfekt engelsk.

Så snart jeg havde tænkt tanken, blev den øjeblikkelig besvaret. Martianeren talte nu, for første gang siden vi forlod hotellet. „Vi er det, I her på jorden ville kalde kontaktmænd. Vi lever og arbejder her, fordi, som du ved, det er nødvendigt på jorden at tjene penge, så det er muligt at købe tøj,

mad og andre ting, man nødvendigvis må have. Vi har levet på jorden i flere år nu. I begyndelsen havde vi en smule accent, det er overstået nu. Som du kan se, kan man ikke skelne os fra jordboere.

Ved vort arbejde og i vor fritid, blander vi os med folk her fra jorden, aldrig afslørende den hemmelighed at vi er indbyggere fra andre planeter. Som du sikkert vil forstå, kan dette være farligt. Vi forstår jert folk langt bedre, end de fleste af jer forstår jer selv. Vi kan tydeligt se grundene til de ulykkelige tilstande, der råder blandt jer.

Vi er orienteret om, at du har været stillet overfor latterliggørelse og kritik, når du fremsætter dine meninger om menneskeligt liv på andre planeter, som dine videnskabsmænd siger er umuligt og urealistisk. Så du kan sikker forstå, hvad der ville ske os, hvis vi så meget som antydede, at vort hjem var på andre planeter. Hvis vi anførte den simple grund, at vi var kommet til jeres jord for at arbejde og lære, ligesom nogle af jer besøger andre nationer for at leve og studere blandt dem. — Vi ville blive betegnet som værende sindssyge.

Det er os tilladt at aflægge korte besøg på vore egne planeter, — ligesom du selv kan føle trang til at se forandring, eller gamle venner, — ligeså har vi det. Det er nødvendigt, naturligvis, at arrangere sådanne fraværelser på officielle helligdage, somme tider kun over en enkelt week-end, således at vi ikke bliver savnede her på jorden.

Jeg spurgte ikke om mine ledsagere var gift, og havde deres familie her på vores planet. Men jeg havde en følelse af, at dette ikke var tilfældet. Ingen af os sagde noget nu . . . og jeg sad og undrede mig over de oplysninger, de havde givet mig. Jeg undrede mig over, hvorfor netop jeg var blevet udvalgt, til at få denne bekræftelse på liv på fremmede planeter, og til at modtage deres venskab. Men ligemeget, — jeg følte mig usigelig taknemmelig ydmyg.

Fortsættes.

Sidste nyt

☆ **ADAMSKI kommer til Danmark** ☆

Læs enkeltheder herom i næste nr.